

det vil give; jeg kan ikke se det. Men hvis man virkelig vil ind paa for Alvor at hjælpe, hvor Nøden er, og hvis man kan blive enig om disse Foranstaltninger, mener jeg, at saa finder man sikkert nok de Penge, der skal til. Der er det ejendommelige Forhold, at naar Regeringen har Lyst til eller interesserer sig for en Sag, ja, jeg kan godt sige, naar den har Lyst til et eller andet, finder den ogsaa Midler dertil. Vi behøver kun at se hen til, som det gik forleden Dag, da den højtærede Forsvarsminister ønskede et Par Millioner Kroner til de værnepligtige, Penge, som egentlig ikke var strengt paakrævede, og om hvilke den højtærede Minister i alle Tilfælde maatte indrømme, at man derved kom til at hjælpe baade trængende og ikke trængende. Den højtærede Minister og jeg var uenige om, hvor mange der var trængende, og hvor mange ikke, men jeg antager dog, at vi blev enige om, at der ingen af os var, der kunde fastslaa det, men at Pengene vilde falde som Regn over retfærdige og uretfærdige. I alt Fald er det ganske sikkert, at blandt dem, der ikke trængte, er der alle de Funktionærer, der under Indkaldelsen har fuld Gage og alene derved opnaar en lille Profit ved Indkaldelsen, og som nu ogsaa faar et Gratiale ved at komme hjem. Har man *Lyst* til det, saa er Statskassen rig nok, saa spiller det ingen Rolle med 2 Millioner Kroner, men naar Statsfunktionærene kommer med deres Ønsker, som kan opfyldes for 6½ Mill. Kr., saa er der kun 5 Millioner Kroner til dette Øjemed. Man har altsaa ikke Lyst til at tilfredsstille dette Krav og sætter saa Grænsen ved de 3,000 Kr.s Indtægt, derfor har man ikke Raad dertil. Det ene, som vi finder ganske overflødig, har man Raad til, det andet, som forekommer os i alle Tilfælde meget mere berettiget, har man ikke Raad til. Hvis man nu kunde enes med Regeringen om en ændret Affattelse af dette Lovforslag og om Anvendelsen af Pengene, saa siger jeg i øvrigt med det ærede Medlem, der talte sidst: I Statskassen maa Pengene. Der er efter vor Mening ingen Vej udenom Statskassen. Der er ikke nogen som helst Grund til at lade disse Penge passere udenom den. Det Præcedens, som derved kunde skabes, kunde ogsaa, synes det mig, faa de alvorligste Følger; men hvis man vil det, kan man alligevel paa forskellig Maade skaffe meget betydelige Beløb til Raadighed. Fandt man en Ordning med Skibsrederne og med Indehaverne af de store Virksomheder, der har givet ganske overvættets Udbytte, kunde man utvivlsomt regne med derfra at disponere over 20—30 Millioner Kroner. Der er ingen Tvivl om, at Merindtægts-

skatten — eller Krigsskatten, som jeg vil kalde den —, der allerede er i Kraft — vil give mange Millioner Kroner udover, hvad den højtærede Finansminister har regnet med. Netop de Regnskaber, der fremkommer fra Dampskibsselskaberne, viser, at de Tal, den højtærede Finansminister har meddelt heroppe, vil blive overskredet ganske betydeligt. Alt tyder paa, at naar man har regnet med 30 Mill. Kroner, bliver Tallet nærmere ved 50 Mill. Kroner. Ogsaa der kunde man faa de overskydende Millioner til Anvendelse for de Formaal, om hvilke man kunde enes. Men saa kommer Spørgsmaalet om nye Indtægter, og det er ikke saa let at komme til. Regeringens Organ havde en af disse Dage, vistnok i Gaar, en ledende Artikel, hvor det forsvarer det ringe Bidrag til Statens Funktionærer — og det kaldes ogsaa fra den Side et ringe Bidrag — med følgende Udtryk: Statskassen er tom, og man spejder efter nye Indtægter. Jeg antager, at der dermed menes, at der spejdes forgæves efter nye Indtægter, men hvis det er Tilfældet, er det sikkert, fordi man ikke kan se, eller fordi man ikke kan se Skoven for lutter Træer, thi andre Indtægter findes der, og dem kunde man meget let faa fat i, men jeg maa erkende, at i saa Fald maa den høje Regering gøre Brud paa noget af sit politiske Program. Imidlertid, Nød bryder jo alle Love, er der Nødstilstand, kan selv et politisk Program tilside-sættes. Jeg maa paa det konservative Folkepartis Vegne sige, at vi i Virkeligheden har tilsidesat noget af vort Program, naar vi er gaaet med til saa høje direkte Skatter, som vi er gaaet med til, uden at fremhæve, at der kunde være Tale om at anvende indirekte Skatter. Naar vi har opgivet dette Krav om at anvende indirekte Skatter, maatte Regeringen ogsaa paa sin Side kunne rette sit Program noget.

Naar jeg da skal tale om andre Indtægter, end de indirekte, om hvilke der altsaa nu ikke bliver Tale, saa tænker jeg paa alle de Virksomheder, som Staten driver, og da først og fremmest Statsbanerne. Det er jo dog en Mærkelighed, at vi her nu paa andet Krigsjaar ser, at der paa vore Statsbaner udvikler sig en Trafik af et Omfang, vi aldrig har kendt, uden at tænke paa — ja det tør jeg ikke sige, men i alt Fald uden, som vore Nabolande, at skride til en Forhøjelse af Statsbanernes Takster. Hvis Forholdet nu var det, at den Fordel, der er forbundet med, at Befolkningen kan faa sine Varer befordret til nogenlunde billige Priser, kun gjaldt danske, kunde man sige, at der var nogen Mening